

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 52/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., bytom B., v ktorej namietal porušenie jeho základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 306/04, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2005 doručená sťažnosť MUDr. D. B., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie jeho základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 306/04.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 29. septembra 2004 na okresnom súde žalobu o náhradu škody a nemajetkovej ujmy proti odporcovi M. P., bytom Ž. (ďalej len „odporca“).

Zákonný sudca Mgr. M. Š. v predmetnej veci nariadil pojednávanie na 21. marec 2005, ktoré sa však podľa sťažovateľa neuskutočnilo, pretože „(...) Sudca sa ihral, zabával, ale nepojednával. Chránil podvodníka a otravoval poškodeného, čo je už úplný bežný spôsob výkonu súdnictva. Sudca sa nevenoval meritum veci. (...)“ Podľa sťažovateľa sa zákonný sudca v uvedenom konaní s cieľom, „aby zabezpečil zbytočné prieťahy v konaní“, začal „plnou silou venovať spochybneniu zdravotného stavu“ sťažovateľa a napísal návrh na začatie konania o spôsobilosti sťažovateľa na právne úkony vedený na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. Ps 12/04.

Sťažovateľ podal 22. marca 2005 do rúk predsedu okresného súdu sťažnosť na prieťahy v napadnutom konaní a podaním z 24. marca 2005 požiadal zákonného sudcu o preplatenie cestovných nákladov za zbytočné pojednávanie. Predseda okresného súdu sťažovateľovi na jeho podania odpovedal listom č. Spr. 3034/05 z 12. apríla 2005. Podaním z 10. augusta 2005 požiadal sťažovateľ v uvedenom konaní o ustanovenie právneho zástupcu. Do dňa spísania ústavnej sťažnosti však okresný súd sťažovateľovi právneho zástupcu neustanovil.

Podľa sťažovateľa zákonný sudca ho na nariadenom pojednávaní „ohováral... pred podvodníkom o jeho nespôsobilosti“. Sťažovateľ následne podal 1. septembra 2005 Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) podnet na trestné stíhanie zákonného sudcu v uvedenej veci pre trestný čin ohovárania sťažovateľa, ako aj podnet, ktorým žiadal o predbežné prerokovanie veci týkajúcej sa spáchaného trestného činu ohovárania zákonným sudcom, Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) z 5. septembra 2005. Generálna prokuratúra sťažovateľovi podaním zo 14. septembra 2005 oznámila, že jeho podnet odstúpila z dôvodu príslušnosti na ďalšie konanie Úradu špeciálnej prokuratúry generálnej prokuratúry, ktorý mu následne podaním z 30. septembra 2005 oznámil postúpenie podnetu Prezídiu Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii v Banskej Bystrici.

Okresný súd uznesením č. k. 23 C 306/04-90 z 31. októbra 2005 prerušil konanie v uvedenej veci až do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. Ps 12/04. Sťažovateľ 2. decembra 2005 podal proti uvedenému uzneseniu odvolanie a odstránenia zbytočných prietahov sa domáhal aj sťažnosťou z 12. decembra 2005 adresovanou predsedovi okresného súdu.

Sťažovateľ v ďalšom texte svojej sťažnosti za použitia rôznych neprimeraných a dehonestujúcich výrazov predovšetkým vo vzťahu k zákonnému sudcovi v tejto veci okrem iného uviedol: „*Sudca Génius Š., však podľa Občianskeho súdneho poriadku mal odstrániť nedostatok podmienky konania ustanovením právneho zástupcu, o čo bol požiadaný nespôsobilým B., vid' dôkaz č. 7 zo dňa 10. 08. 2005, túto žiadosť prehliada suverénne, je presvedčený, že predseda súdu H. ho podrží, podrží jeho tuposť aj MS SR a určite aj Ústavný súd SR.*“

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že:

„*II. A. Okresný súd v Žiline jednoznačne porušil práva sťažovateľa MUDr. D. B., práva sú vymenované na prvej strane.*

II. B. Súd priznáva MUDr. D. B. finančné zadosťučinenie vo výške desaťnásobku 25.000,- Sk (z návrhu, v ktorom súd odmieta konať) vo výške 250.000,- Sk.“

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti požiadal aj o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Dňa 8. februára 2006 bolo ústavnému súdu doručené podanie sťažovateľa, ktorým svoju sťažnosť doplnil. V jeho úvode sťažovateľ ústavný súd požiadal, aby ho „nešikanoval“ a prijal od neho „kópie potvrdení o jeho príjmoch a majetkových pomeroch tak ako v konaniach IV. ÚS 174/05, III. ÚS 241/05, pretože sťažovateľove pomery sa nezmenili“.

Sťažovateľ v tomto podaní ústavný súd upozornil, že táto sťažnosť už ním bola podaná 22. apríla 2005 a je vedená pod sp. zn. IV. ÚS 172/05. Vzhľadom na túto skutočnosť tiež požiadal, aby „pôvodnú sťažnosť“ pripojil k tejto „novo podanej“. V ďalšom texte

tohto podania sťažovateľ uviedol množstvo dehonestujúcich označení a poznámok na adresu predsedu okresného súdu, ako aj ďalších sudcov, ktorí pôsobili či pôsobia na tomto súde.

Podľa názoru sťažovateľa vyjadreného v tomto podaní je „(...) Ústavný súd milosrdný k hlupákom sudcom a keď následne je zavalený ústavnými sťažnosťami, nevybíja si zlosť na pôvodcoch sťažnosti, ale na poškodených ! ! ! ! ! (...)“

Adresne ku sudcom ústavného súdu sťažovateľ v tomto podaní uviedol: „Rozumiete páni sudcovia ústavného súdu, potrestali plne nevinného človeka, zmarili exekúciu, nepotrestali ste dodnes darebákov sudcov ! ! ! ! !“

V závere svojho podania sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, v ktorom vysloví že jeho základné práva zaručené v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli porušené, priznal mu primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 000 000 Sk, prikázal okresnému súdu konať vo veci vedenej po sp. zn. 23 C 306/04 a zaviazal okresný súd „v prípade omeškania“ zaplatiť mu úroky z omeškania vo výške 17,6 % z dlžnej sumy.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ namietal v konaní pred ústavným súdom porušenie jeho základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nečinnosťou, ako aj podľa neho nesprávnym postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 306/04.

Ústavný súd zistil, že tak sťažnosť sťažovateľa z 20. decembra 2005, ako aj jeho podanie zo 6. februára 2006 obsahuje hrubo urážlivé výroky, dehonestujúce a neopodstatnené obvinenia adresované nielen voči viacerým sudcom pôsobiacim na okresnom súde, ktorý je druhým účastníkom tohto konania (t. j. odporcom v tejto veci), ale i voči sudcom ústavného súdu. Predmetné výroky a vyjadrenia sťažovateľa okrem iného neprimeraným spôsobom obviňujú sudcov ústavného súdu z nespravodlivého rozhodovania vo vzťahu k poškodeným, naznačujú zaujatosť sudcov ústavného súdu pri ich rozhodovaní v prospech sudcov všeobecných súdov a pod.

Ústavný súd vo vzťahu k predmetnému správaniu účastníka poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý už vyslovil, že „V zásade smie byť sťažnosť odmietnutá ako neprijateľná podľa čl. 35 ods. 3 dohovoru, pokiaľ bola vedome založená na nepravdivých faktoch, a rovnako ak používa útočný, resp. hrubo urážlivý jazyk“ (Řehák v. Česká republika, No. 67208/01, rozhodnutie z 18. mája 2004).

Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľ v tomto prípade výrokmi obsiahnutými v jeho podaniach prekročil hranicu normálnej kritiky a hrubo urážal nielen druhého účastníka konania (resp. sudcov tohto súdu), ale i samotný ústavný súd, resp. jeho sudcov, a to v rozpore s princípom zachovávanía úcty k právam iných, ktorý má byť v rámci občianskoprávneho konania v súlade s § 1 a § 2 Občianskeho súdneho poriadku rešpektovaný všetkými účastníkmi konania a z ktorého vyplýva i požiadavka, aby účastníci konania rešpektovali ľudskú dôstojnosť, občiansku česť i osobnosť ďalších účastníkov konania, ale i samotného vo veci konajúceho súdu tak vo svojich písomných, ako i verbálnych prejavoch.

Správanie sťažovateľa, ktorého cieľom je uškodiť reputácii druhého účastníka konania, ako i samotného rozhodujúceho súdu, je teda podľa názoru ústavného súdu možné označiť za zneužitie práva na podanie sťažnosti a je v rozpore s účelom takéhoto práva.

S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj na okolnosti tohto prípadu, ktoré nenasvedčujú tomu, že by sťažovateľ mohol mať so svojou sťažnosťou v konaní pred ústavným súdom úspech [v časti týkajúcej sa namietaného porušenia práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy bráni ďalšiemu prejednaniu tejto veci pred ústavným súdom prekážka veci rozhodnutej (pozri uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 172/05) a v prípade namietaného porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je zrejmé, že vzhľadom na celkovú dĺžku konania (do vydania uznesenia o prerušení konania trvalo konanie trinásť mesiacov) a v sťažnosti opísaný priebeh konania mohlo v tomto konaní dôjsť iba ku krátkodobým ojedinelým priedahom, ktoré nemohli dosiahnuť intenzitu porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy], ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí a z tohto dôvodu bolo už ďalej bezpredmetné rozhodovať o sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Na záver možno preto uviesť, že súčasťou zákonom predpísaných náležitostí návrhu na začatie konania na ústavnom súde je aj primeraná slušnosť vo vyjadrovaní.

V prípade hrubo neslušného alebo urážlivého obsahu takéhoto návrhu môže byť odmietnutý pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pokiaľ záujmy ochrany ústavnosti nevyžadujú iný postup.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2006